

кожа обуца на голитѣ си крака, съ хубави платнени гащи до колѣна, съ шарено елече, съ възвити до лакетѣ ржжави облѣченѣ, а съ червено поясче опасанѣ, тичахъ азъ изъ улицитѣ и викахъ, и господаритѣ обичаха да купуватъ отъ мене.

Въ тази къща, която гледанѣ предъ себе си и въ която сега се намира Министерството на полицията, живѣеше по онова време единъ голѣмъ достойникъ турски, на име Джелалледи-паша. На менѣ ми се видѣше чудно, гдѣто — когато и да поминяхъ — всекога ме викаха отъ тая къща и купуваха каквото и да продавахъ. А за туй азъ никога не испущахъ да мина прѣзъ тукъ и, като завикнѣхъ съ ясенъ гласъ, да привлѣка вниманието на къщнитѣ. Много пѣти, на долната страна, която гледа право на улицата, виждахъ двѣ живи черни очи, които немирно играяха задъ ситниятъ кафезъ и чувахъ едно либаво чуруликаше отъ радостъ, а при това други женски гласъ, който ми довикваше: „яврумъ! кузумъ! хайде притегли ни сега три оки риба, че утрѣ пакъ ни донеси“. Други пѣтъ при този гласъ чувахъ и другъ единъ, който трептливо чуруликаше: „Ламбро! Ламбро!“ Тѣй ми е правото име.

Бѣше то, незная коя години, — тогачъ трѣбаше да имамъ на 17 или 18 години — бѣше хубавиятъ първи петѣкъ подиръ въскресение, който го, както знаешъ, прославява черковата Балѣклий, отъ вѣнъ Цариградъ, близу брѣгътъ на Мраморното море. Отъ вси страни Цариградски се стичаха християни, ерменци, турци, евреи въ празнични дрѣхѣ, на хубавото поле балѣклийско и на краснитѣ, съ кипариси засѣнени, гробища негови, да се насладятъ съ дивна расходка. На тая расходка ги примамваше и туй обстоятелство, че него-денъ имаше да се връщатъ въ Цари-